

ГНЕЗДО НА МИШКИ

Николина

*Пелин, очанка, беладона,
зъб от пепелянка, око на сова,
щипка флора, шепя фауна
за цели прелестни или коварни.
Кръв от приятел, кръв от враг,
душа почернена като безлунен мрак.
Защото в мрака духовете бродят
един към друг във вечен полет.*

Заклинанието е познато, о, да, наистина е познато. Любимото ни. Тя често ни позволява да го четем. Гримоарът. Страницата. Заклинанието. Пръстите ни проследяват всяка мастилена извивка, всяка избеляла буква и потръпват от обещанието им. Те обещават, че никога няма да бъдем сами, и ние им вярваме. Вярваме на нея. Защото не сме сами – никога не сме сами – и мишки живеят в гнезда с хиляди други мишки, с *безброй* мишки. Те се събират заедно, за да отгледат малките си, децата си, и намират топлина и сухи кътчета с много храна и магия. Те намират кътчета без болести и смърт.

Пръстите ни се свиват върху пергамента, търсят свежи следи.

Смърт. Смърт, смърт, *смърт*, наша приятелка и враг, неотменна като дишането, ела за всички ни.

Но не и за мен.

Мъртвите не бива да помнят. Пази се от нощта на съня им.

Ние разкъсваме хартията, правим я на парченца. На гневни парченца. Тя се пръска като пепел по снега. Като спомен.

Мишки се събират заедно, да – те се пазят и се топят заедно, – но когато едно мишле от котилото се разболее, мишките ще го изядат. О, да. Те ще го разкъсат, да, ще го разкъсат, за да нахранят майката, гнездото. Новородените са винаги слаби. Най-скоро родените са винаги болни. Винаги дребни. Трябва да разкъсаме болното мишле и тя ще ни нахрани.

Тя ще ни нахрани.

Ще нападнем приятелите ѝ, нейните *приятели* – ръмжене се откъсва от гърлото ми при тази дума, при това празно обещание, – и ще ги храним, докато затлъстят от мъка и вина, от безсилие и страх. Те ще ни следват навсякъде. После ще изядем и тях. И когато отнесем болното мишле на майка ѝ в Шато льо Блан – докато тялото ѝ отслабва и кърви, – душата ѝ ще остане завинаги с нас.

Тя ще ни подхрани.

Никога няма да бъдем сами.

ЧАРОДЕЙ

Рийд

Мъгла пълзеше над гробището. Надгробните камъни – древни, рушащи се, с изличени от стихииите надписи – сякаш пронизваха небето, погледнати от мястото ни на скалата. Дори морето долу притихна. В зловещата светлина преди изгрева аз най-сетне разбрах какво означава изразът *тих като гроб*.

Коко прокара ръка по изморените си очи, преди да посочи към църквата зад мъглата. Малка. Дървена. С хлътнал от едната страна покрив. В жилището на свещеника до нея не светеше.

– Изглежда изоставена.

– А ако не е? – изсумтя Бо, клатейки глава, но после рязко се прозина и продължи да говори: – Това е *църква*, а лицата ни са разлепени из цяла Белтера. Дори селски свещеник ще ни разпознае.

– Е, добре. – Измореният ѝ глас обаче не прозвуча достатъчно язвително. – Спи тогава отвън с кучето.

Ние се обърнахме едновременно, за да погледнем към призрачното бяло куче, което ни следваше. Беше се появило, щом излязохме от Сезарин, точно преди да решим да тръгнем по брега, вместо по пътя. Вече бяхме бродили из Гората на очите достатъчно за цял живот. То от дни се влачеше след нас, без да се приближи твърде много. Предпазливи и объркани, матаготите изчезнаха скоро след появата му. И не се върнаха повече. Вероятно кучето също беше неспокоен дух –

нов вид матагот. А можеше да е и само лоша поличба. И точно затова Лу не му беше дала име.

Създанието ни гледаше и погледът му сякаш докосваше лицето ми. Стиснах здраво ръката на Лу.

– Вървахме цяла нощ. Никой няма да ни види в църквата. Тя е не по-лошо скривалище от всяко друго. Ако *не е* изоставена – казах на Бо, който понечи да ме прекъсне, – ще си тръгнем, преди някой да ни забележи. Съгласен ли си?

Лу се ухили широко на Бо. Така широко, че почти ѝ преброих зъбите.

– Да не те е *страх*?

Той я погледна смутено.

– След тунелите би трябвало и теб да те е страх.

Усмивката ѝ изчезна и Коко видимо се скова и извърна очи. Напрежението скова и моя гръб. Лу не каза нищо обаче, само пусна ръката ми и тръгна към вратата. Натисна дръжката.

– Отключено е.

С Коко я последвахме вътре. Бо дойде при нас в преддверието след миг, като оглеждаше тъмното помещение с явно подозрение. Дебел слой прах покриваше полилея. Покапалият восък по дървения под се бе втвърдил съвсем под сухите листа и боклуците. Течение полъхна от вътрешността на църквата и донесе солена дъх. На гнило.

– О, това шибано място е злоещо – прошепна Бо.

– Мери си приказките – скастрих го аз и пристъпих в църквата. Гърдите ми се свиха, когато видях прогнилите пейки и книгите с химни, гниещи в ъгъла. – Това някога е било свято място.

– Не е злоещо – отекна гласът на Лу в тишината. – Спря зад мен и се вгледа във витража на прозореца. Гладкото лице на света Магдален отвърна на погледа ѝ. Най-младата светица в Белтера, Магдален, беше канонизирана от Църквата, защото бе дарила на един човек свещен пръстен. Благодарение на този пръстен нехайната му съпруга се влюбила отново в него и никога вече не го напуснала – дори след като той тръгнал на опасно морско пътешествие. Тя го последвала даже в дълбините и се удавила. Само че сълзите на

Магдален я съживили. – Не може да има призраци на осветена земя.

Бо смръщи вежди.

– И откъде знаеш?

– А ти как така *не* знаеш? – попита Лу.

– Трябва да си починем. – Прегърнах я през раменете и я отведох до една пейка. Тя изглеждаше дори по-бледа от обикновено, с тъмни сенки под очите, косата ѝ бе разрошена след дните усилено пътуване. Неведнъж, когато не виждаше, че я гледам, бях забелязвал как цялото ѝ тяло потрепва, сякаш се бори с болест. Това не ме изненадваше. Тя преживя много. Всички преживяхме много. – Селяните скоро ще се събудят и ще станат подозрителни при всеки шум.

Коко се настани на една пейка, затвори очи и вдигна качулката на главата си. Скри се от нас.

– Някой трябва да остане на стража.

Понечих да се кандидатирам, но Лу каза:

– Аз ще го направя.

– Не – поклатих глава. Не можех да си спомня кога за последно е спала. Усещах кожата ѝ студена и лепкава. Ако *наистина* се бореше с някаква болест, трябваше да си почива. – Ти ще спиш. Аз ще пазя.

Някакъв звук завибрира дълбоко в гърлото ѝ, когато сложи ръка на бузата ми. Палецът ѝ докосна устните ми и се застоя там. Очите ѝ също.

– Бих предпочела да гледам теб. Какво ще видя в сънищата ти, ловецо? Какво ще чуя в...

– Аз ще проверя за някаква храна – промърмори Бо и мина покрай нас.

Хвърли през рамо отвратен поглед към Лу. Стомахът ми изкъркори, докато гледах след него. Преглътнах с усилие и потиснах болката от глада. Внезапният натиск в гърдите ми. Нежно отдръпнах ръката ѝ от бузата си и си свалих куртката. Подадох ѝ я.

– Легни да спиш, Лу. Ще те събудя по залез и ще можем да... – Думите прогаряха гърлото ми. – Ще можем да продължим.

Към замъка.

Към Морган.

Към сигурната смърт.

Но отново не изрекох тревогите си.

Лу ясно беше показала, че ще отиде в Шато льо Блан, без значение дали ще я придружим. Въпреки възраженията ми, въпреки че ѝ напомних *защо* изобщо търсехме съюзници, *защо се нуждаехме* от тях, тя продължаваше да твърди, че може да се справи сама с Морган. *Чу какво каза Клод*. Твърдеше, че този път няма да се поколебае. *Тя вече не може да ме докосне*. Твърдеше, че ще изгори родния си дом, ще го изравни със земята, заедно с всичките си сродници. *Ще градим отново*.

Какво? – бях попитал предпазливо.

Всичко.

Не я бях виждал така решителна и устремена. Не. Обсебена дори. През повечето дни в очите ѝ блестеше ярост – някакъв животински глад, – а през други те помръкваха напълно. И тези дни бяха безкрайно по-ужасни. Тогава тя наблюдаваше всичко с мъртво изражение, отказваше да ме погледне и не приемаше напразните ми опити да я успокоя.

Само един човек можеше да го стори.

А него вече го нямаше.

Тя ме придърпа надолу до себе си, като галеше врата ми почти разсеяно. При студения ѝ допир по гърба ми плъзна тръпка и внезапно ме обзе желание. Потиснах го. Тишината се стелеше в църквата, плътна и тежка, чуваше се само къркоренето на стомаха ми. Гладът вече беше наш постоянен спътник. Не можех да си спомня кога за последно съм ял до насита. С Трупата на Съдбата? В падината? В кулата? От другата страна на църковната пътека дишането на Коко стана равномерно. Аз се концентрирах в този звук, в слънчевите лъчи, струящи от тавана, а не върху студената кожа на Лу или болката в гърдите си.

След миг обаче от килера на църквата се чува викове и вратите се отвориха с трясък. Бо се изстреля оттам и прелетя покрай амвона.

– Ужас! – Той сочеше диво към изхода, аз станах веднага от пейката. – Да се махаме! Веднага, *веднага*, да се...

– Спри! – Един разкритен мъж с одежди на свещеник нахлу в църквата, размахал дървена лъжица. От нея капеше някаква жълтеникава яхния. Явно Бо беше прекъснал закуската му. Парченца от зеленчуци бяха полепнали по сивата му рошава брада, покриваща почти цялото му лице, и потвърждаваха подозренията ми. – Казах да се *върнеш...*

Той спря рязко, когато ни забеляза. Аз инстинктивно извърнах лице към сенките. Лу вдигна качулката над бялата си коса, а Коко се изправи и се напрегна, готова да побегне. Но беше твърде късно. Очите му проблеснаха, беше ме разпознал.

– Рийд Дигори. – Тъмните му очи ме огледаха от глава до пети, преди да се насочат зад мен. – Луиз льо Блан. – Бо не можа да се сдържи и се прокашля в преддверието, а свещеникът само го погледна за миг, изсмя се и поклати глава. – Да, знам и ти кой си, момче. *И* теб те знам – добави към Коко, чието лице още тънеше в сянка под качулката. Верен на думата си, Жан Люк бе добавил и нейното описание към обявлението за издирването ни. Свещеникът присви очи към острието, което тя измъкна. – Прибери го, преди да си се наранила.

– Съжаляваме, че нахлухме така. – Вдигнах ръце в помирителен жест и погледнах предупредително Коко. Бавно се плъзнах към пътеката и се насочих към изхода. Лу вървеше след мен. – Не искахме да навредим.

Свещеникът изсумтя, но свали лъжицата.

– Нахлухте в дома ми.

– Това е църква – каза апатично Коко и отпусна ръка, сякаш внезапно вече не можеше да издържа тежестта на кинжала. – Не е частно жилище. И вратата беше отключена.

– Вероятно за да ни примамим – предположи Лу някак с наслада в гласа. Наклони глава и се вгледа с интерес в свещеника. – Като паяк в мрежата си.

Той смръщи вежди при внезапния обрат в разговора, аз също. Бо попита объркан:

– Какво?

– В най-тъмните кътчета на гората – обясни тя, извивайки вежда – живее паяк, който ловува други паяци. Наричат

го Чародей. Нали така, Коко? – Когато Коко не отговори, тя продължи невъзмутимо: – Чародейт се промъква в мрежите на враговете си, дърпа копринените им нишки и ги кара да вярват, че са го пленили. Когато паяците дойдат да го изядат, той напада, като ги трови бавно с уникалната си отрова. Наслаждава им се с дни. Всъщност той е едно от малкото създания от животинския свят, които изпитват наслада да причиняват болка.

Всички се втренчихме в нея. Дори Коко.

– Това е гадно – рече накрая Бо.

– И *хитро*.

– Не – изкриви лице той. – Това е *канибализъм*.

– Имахме нужда от подслон – намесих се някак твърде високо. Твърде отчаяно. Свещеникът, който ги бе гледал смръщен как разговарят, насочи вниманието си към мен. – Не знаехме, че има някой в църквата. Ще си тръгнем.

Той продължи да ни наблюдава мълчаливо, устната му се изви леко. В отговор златото се разля пред очите ми. Търсеше. Опитваше. Защищаваше. Пренебрегнах неизречения въпрос. Нямах да ми трябва магия тук. Свещеникът държеше само лъжица. Но дори и да държеше меч, по бръчките по лицето му личеше, че е стар. Немоощен. Беше висок, но годините бяха съсухрили мускулите му. Можехме да му избягаме. Хванах ръката на Лу и погледнах към Коко и Бо. Те и двамата кимнаха с разбиране.

Смръщен, свещеникът вдигна лъжицата, сякаш да ни спре, но тогава нова вълна на глад сви стомаха ми. Той изкркори с тътен като при земетресение. Не можех да го игнорирам повече. Свещеникът присви очи и погледна към витража със света Магдален. След малко попита намусен:

– Кога си ял за последно?

Аз не отговорих. Бузите ми пламнаха.

– Тръгваме си – повторих.

Той срещна погледа ми.

– Не те попитах това.

– Преди... няколко дни.

– Колко дни?

Бо отговори вместо мен:

– Четири.

Коремът ми пак изкъркори. Свещеникът поклати глава и после попита с огромна неохота:

– А... кога спяхте за последно?

Бо пак не успя да се сдържи.

– Подремнахме в някакви рибарски лодки преди две нощи, но един от тях ни откри по изгрев. Опита се да ни плени с мрежата си, малоумникът.

Свещеникът погледна към вратата на църквата.

– А може ли да ви е проследил дотук?

– Нали казах, че е малоумен. Рийд оплете него в мрежата.

Тогава свещеникът ме погледна.

– Не си го наранил.

Не беше въпрос. И аз не отговорих. Само стиснах по-здраво ръката на Лу и се приготвих да бягам. Този човек, този *свят* човек скоро щеше да вдигне тревога. Трябваше да сме на километри оттук, когато Жан Люк пристигне.

Лу обаче не изглеждаше особено притеснена.

– Как ти е името, отче? – попита тя с интерес.

– Ахил. – Той отново се смръщи. – Ахил Алтие.

Макар че името ми прозвуча познато, не можех да се сетя откъде. Вероятно някога бе идвал в катедралата „Сент Сесил дьо Сезарин“. Вероятно го бях срещал, докато бях ловец. Огледах го с подозрение.

– И защо не си повикал ловците, отче Ахил?

Свещеникът сякаш много се смути. Раменете му се напрегнаха и той се втренчи в лъжицата.

– Трябва да ядете. Има яхния. Би трябвало да стигне за всички.

Бо не се поколеба.

– Каква яхния? – Когато го погледнах лошо през рамо, той сви рамене. – Ами няма как да е събудил целия град още щом ни разпозна...

– Все още може да го направи – казах аз.

– ... а моят корем вече ще се самоизяде – добави той. – Твоят също, като го слушам. Трябва да ядем. – Той подуши въздуха и попита отец Ахил: – Има ли картофи в яхнията? Не си падам много по тях. Напълнява се.

Свещеникът присви очи и посочи с лъжицата си към кухнята.

– Махай ми се от очите, момче, преди да съм си променил решението.

Бо сведе примирено глава и мина покрай нас. Аз, Лу и Коко обаче не помръднахме. Спогледахме се предпазливо. След доста време отец Ахил въздъхна тежко.

– Може и да спите тук. Само за днес – добави подражно. – И стига да не ме безпокоите.

– Това е неделна утрин. – Коко най-сетне свали качулката си. Устните ѝ бяха напукани, а лицето посърнало. – Няма ли да дойдат селяните на служба?

Той се изсмя.

– Не съм провеждал служба от години.

О, свещеник отцепник. Разбира се. Вече ми стана ясно защо църквата е в такова състояние. Навремето щях да го упрекна, че се е провалил като религиозен водач, че се е провалил като човек. Щях да го упрекна, че е обърнал гръб на призванието си. На Бог.

Как се променят нещата.

Бо се появи отново с глинена паница и се облегна небрежно на рамката на вратата. От паницата се вдигаше пара. Коремът ми изкъркори отново и Бо ми се ухили.

– Защо ни помагаш, отче? – попитах през зъби.

Свещеникът неохотно плъзна поглед по моето бледо лице, по ужасния белег на Лу и по унилото изражение на Коко. Дълбоките сенки под очите ни и изпитите бузи. После се извърна и се втренчи в нищото над рамото ми.

– Има ли значение? Гладни сте, а аз имам храна. Трябва някъде да се наспите, а аз имам празни пейки.

– Повечето свещеници не биха ни приели.

– Повечето свещеници не биха приели и собствената си майка, ако е грешница.

– Да. Но биха я изгорили, ако е вещица.

Той изви иронично вежди.

– Към това ли се стремиш, момче? Към кладата? Искаш да съм онзи, който ще ти осигури божественото наказание?

– Аз мисля – каза Бо от вратата, – че той просто изтъква,

че *ти* си от Църквата. Освен ако всъщност не си ти грешникът в тази история? А теб свещениците приемат ли те, отче Ахил? – И после огледа многозначително църквата. – Не обичам да прибързвам с изводите, но нашите обични патриарси със сигурност биха изпратили някого да ремонтира тази дупка.

Очите на Ахил помръкнаха.

– Мери си приказките.

Аз се намесих, преди Бо да е продължил в същия дух, и разтворих широко ръце. От неверие и безсилие. От... всичко. Гърлото ми се бе свило при неочакваната доброта на този човек. Нямаше логика. Не можеше да е вярно. Колкото и да беше ужасен, образът, нарисован от Лу, на паяка, който ни примамва в мрежата си, изглеждаше по-вероятен от това един свещеник да ни предложи убежище.

– Знаеш кои сме. Знаеш какво сме сторили. Знаеш какво ще се случи с теб, ако разберат, че си ни подслонил.

Той ме гледа дълго с неразгадаемо изражение.

– Тогава не бива да разбират. – Изпъшка дълбоко и тръгна към вратата на жилището си. На прага обаче спря и огледа купата на Бо. Взе я от ръцете му, въпреки яростните възражения на Бо, и ми я подаде. – Вие сте просто хлапета – каза той, без да среща очите ми. Когато пръстите ми се увиha около купата, стомахът ми се сви болезнено. Той я пусна, изпъна расото си и потърка тила си. Кимна към яхнията. – Не я чакай да изстине.

После се обърна и излезе от църквата.

МРАК МОЙ

Лу

Мрак. Той покрива всичко. Обгръща ме, стяга ме, притиска гърдите ми, гърлото, езика ми, докато се превърне в *мен*. Пленява ме в окото си, дави ме в дълбините си, аз се свивам в себе си, докато преставам да съществувам. Аз съм мракът. Мракът е мой.

Боли.

Не би трябвало да изпитвам болка. Не би трябвало да изпитвам нищо. Аз съм безформена и незавършена, пращинка сред цялото Сътворение. Без форма. Без живот, без дробове, без крайници, които да контролирам. Не мога да виждам, не мога да дишам и все пак мракът... е ослепителен. Натискът ме задавя, души ме, натрупва се с всеки изминал миг, докато не ме разкъса. Но не мога да изкрещя. Не мога да мисля. Мога само да слушам – не, *усещам* – глас, който се разлива от сенките. Красив, ужасен глас. Той се увива около мен, *през* мен и нашепва сладко, обещава забрава. Обещава отдих.

Предай се – гука ми той – *и забрави. Спри болката.*

За миг или за хиляди мигове аз се колебая, мисля.

Да се предам и да забравя е много по-примамливо, отколкото да се боря и да помня. Аз съм слаба и не харесвам болката. Гласът е така красив, така изкусителен, така силен, че почти му позволявам да ме погълне. И все пак... Не мога. Ако го направя, ще изгубя нещо важно. *Някой* важен. Не мога да си спомня кой е той.

Не мога да си спомня коя съм аз.

Ти си мракът. – Сенките се сгъстяват и аз се свивам още повече. Песъчинка под безкрайни черни вълни. – Този мрак е твой.

И все пак аз още се държа.

ПЛАМЪКЪТ НА КОКО

Рийд

Коко се облегна на надгробния камък до мен. Обветрена статуя на света Магдален се издигаше над нас, бронзовото ѝ лице тънеше в сянка в сивия здрач. Макар че беше със затворени очи, Коко не спеше. Не продължаваше. Просто потъркваше белега на дланта си с палец отново и отново, докато кожата се зачерви. Съмнявах се, че забелязва какво прави. Съмнявах се, че забелязва каквото и да е.

Тя ме последва в гробището, след като Лу бе претърсила кухнята за месо, недоволна от рибата, която отец Ахил бе приготвил за вечеря. Не би трябвало да има нищо толкова странно в начина, по който Лу се нахвърли на телешкото, макар че то не беше добре опечено. Бяхме гладували с дни. Закуската от яхния и обядът от твърд хляб и сирене не утолиха глада ни. И все пак...

Стомахът ми се сви при мисълта за обяснението.

– Тя бременна ли е? – попита след доста време Коко. Очите ѝ се отвориха и тя обърна глава към мен. Продължи с равен глас: – Кажи ми, че си внимавал. Кажи ми, че нямаме още един проблем.

– Тя кървя преди две седмици и оттогава не сме... – прочистих гърлото си.

Коко кимна и вдигна отново лице към небето, затвори очи и въздъхна дълбоко.

– Добре.

Вгледах се в нея. Макар че не беше плакала след Маскара-

да на черепите, клепачите ѝ си останаха подути. По бузите ѝ още имаше следи от черния грим на очите. Следи от сълзи.

– А ти... – Думите заседнаха в гърлото ми. Прокашлях се, за да го прочистя, и опитах отново: – Видях вана вътре, ако искаш да се изкъпеш.

Тя стисна здраво палеца на другата си ръка, сякаш още усещаше кръвта на Ансел по ръцете си. Беше ги търкала усилено в Долъор онази нощ. Изгори дрехите си в „Левиатан“, хана, където всичко бе тръгнало наопаки.

– Твърде изморена съм – промърмори накрая.

Познатата болка на мъката изгаряше гърлото ми. Твърде позната.

– Ако искаш да поговорим за това...

Тя не отвори очи.

– Ние не сме приятели.

– Напротив.

Когато не отговори, аз се извърнах, за да не се смръщя. Е, добре. Тя не искаше да водим този разговор. Аз – още по-малко. Скръстих ръце заради студа и се приготвих на дълга нощ на мълчание, когато яростното лице на Ансел се появи зад клепачите ми. Яростната му убеденост. *Лу е моя приятелка* – беше ми казал веднъж. Той бе готов да я последва до Шато льо Блан, преди аз да се реша. Той бе пазил тайните ѝ. Беше се нагърбил с бремето ѝ.

Вината ме разкъсваше. Остра и нащърбена.

Без значение дали ни харесваше, с Коко бяхме приятели.

Макар че се чувствах глупаво, се насилих да заговоря отново:

– Казвам само, че след смъртта на архиепископа на мен ми олекна, когато говорех за това. За *него*. Затова... – Свиhsковано рамене, вратът ми пламтеше. Очите ми горяха. – Ако имаш нужда да... да говориш за това... можеш да говориш с мен.

Тя отвори очи.

– Архиепископът беше болен гадняр, Рийд. Не смей да го сравняваш с Ансел.

– Е, да – погледнах я в очите, – но човек не избира кого да обича.

Тя сведе бързо поглед. За мой срам, долната ѝ устна потрепери.

– Знам.

– Наистина ли?

– Разбира се, че знам – каза тя леко сприхаво. Огън озари лицето ѝ. – Знам, че не съм виновна аз. Ансел ме обичаше и... това, че аз не го обичах по *същия* начин, не означава, че го обичах по-малко. Определено го обичах повече от *теб*. – Въпреки че говореше така разпалено, гласът ѝ прекъсна на последната дума. – Така че, ако обичаш, заври си съветите, снизхождението и *съжалението* в задника. – Аз запазих спокойно изражение, не се разгневих. Нека изпусне парата. Можех да го понеса. Тя рязко се изправи и ме посочи с пръст. – И няма да седя тук и да *ти позволя* да ме съдиш, задето... задето... – Гърдите ѝ се надигаха от накъсания ѝ дъх, една сълза се спусна по бузата ѝ. Когато капна между нас, разтопи със съскане снега, а Коко се отпусна. – Заради нещо, над което нямам контрол – довърши тя така тихо, че едва я чух.

Аз се надигнах бавно и застанах до нея.

– Не те съдя, Коко. Не те и съжалявам. – Тя се изсмя и аз поклатих глава. – Наистина. Ансел беше и мой приятел. Не си виновна ти за смъртта му.

– Не само Ансел умря онази нощ.

Заедно се вгледахме в тънката струйка пара, която се издигаше от снега, където бе капнала сълзата ѝ.

После погледнахме към небето.

Дим затулваше залязващото слънце, тъмен и страховит дим. Тежък. Не беше възможно. Пътувахме от дни. Небето тук, на толкова километри от Сезарин – където димът все още излизаше на талази от входовете на тунелите, вдигаше се от катедралата, катакомбите, двореца, от гробищата, хановите и улиците, – трябваше да е чисто. Това беше черен огън, неестествен и безкраен, сякаш гореше от самите дълбини на Ада.

Това беше огънят на Коко.

Огън, чийто дим може да обгърне цяло кралство.

Той гореше по-силно от обикновен огън, вилнееше както в тунелите, така и в нещастниците, пленени в тях. И не само

това. Според рибаря, когото срещнахме – рибар, чийто *брат* по една случайност бил послушник при ловците, – никой не можел да угаси огъня. Крал Огюст го удържал само като сложил по един ловец на всеки вход. Техните балисарди пречели на пламъците да се разпрострат.

Изглежда, Ла Воазин бе казала истината. Когато я издърпах от „Левиатан“, преди тя да избяга в гората с оцелелите Червени дами, предупреждението ѝ бе ясно: *Огънят вилнее с нейната мъка. Няма да спре, докато не спре и тя.*

Тулуз, Тиери, Лиана и Теранс бяха пленени в онези тунели.

– И все пак не си виновна ти, Коко.

Лицето ѝ се разкриви, когато се вгледа в статуята на света Магдален.

– Сълзите ми започнаха огъня. – Тя седна тежко и сви колене към гърдите си. После ги прегърна. – Те са мъртви заради мен.

– Не всички са мъртви.

Веднага мислите ми се насочиха към мадам Лабел. Към нейните вериги от бучиниш, към влажната ѝ килия. Към твърдите пръсти на краля, които стискаха брадичката ѝ. Към устните ѝ. Ярост пламна в кръвта ми. А с нея припламна и облекчението. Заради огъня на Коко крал Огюст – моят *баща* – сега си имаше по-големи проблеми от майка ми.

И сякаш прочела мислите ми, Коко каза:

– Засега.

По дяволите.

– Трябва да се върнем – казах аз мрачно. Вятърът се засили. Стори ми се, че димът носи миризма на изгорели тела, на кръвта на Ансел, попила в земята. Дори с Червените дами и върколаците – дори с *Удуз* – пак изгубихме. Отново бях поразен от безкрайната глупост на плана ни. Морган щеше да ни избие, ако влезем сами в шатото. – Лу не иска да ме послуша, но може би ще послуша *теб*. Деверо и Блез останаха да търсят другите. Можем да им помогнем и след това да...

– Те няма да ги намерят, Рийд. Казах ти. Всички, които останаха в тунелите, са мъртви.

– Тунелите и преди са се променяли – повторих аз за десети път, като търсех нещо, каквото и да е, което съм пропус-

нал при предишните ни спорове. Ако успееш да убедя Коко, тя можеше да убеди Лу. Бях сигурен в това. – Може би пак ще се променят. Може би Тулуз и Тиери са попаднали в безопасно разклонение и са живи и здрави.

– И може би Лиана и Теранс са се превърнали в домашни котки по пълнолуние. – Тя дори не вдигна глава, гласът ѝ отново бе станал опасно апатичен. – Забрави, Рийд. Лу е права. Това трябва да приключи. Нейният начин не е по-лош от останалите. Всъщност е по-добър. Поне ще се движим напред.

– А какъв беше тогава смисълът да събираме съюзници? – Опитвах се да не допусна раздражението в гласа си. – Не можем да убием Морган сами.

– Очевидно не можем да я убием и със съюзници.

– Можем да намерим нови! Ще се върнем в Сезарин, ще измислим план с Деверо...

– И какво *точно* очакваш да стори той? Кои са тези мистериозни съюзници, които се надяваш да намериш? Да не би Клод просто да ги... накара да пораснат по дърветата? – Очите ѝ станаха по-твърди. – Той не можа да спаси Ансел на Маскарада на черепите. Не можа да спаси дори *собственото* си семейство, което означава, че не може да помогне и на нас. Той не може да убие Морган. Приеми го, Рийд. Това е нашият път напред. Не можем да търсим призраци из Сезарин.

Аз стиснах зъби. Гърлото ми пламтеше. Не знаех какво да сторя.

– Майка ми не е призрак.

– Майка ти може да се грижи за себе си.

– *Животът ѝ...*

– ... зависи изцяло от това колко добра лъжкия е. – Бо тръгна небрежно към нас от кухнята на църквата, като посочи лениво с пръст към изпълненото с дим небе. – Баща ни отчаяно ще иска да потуши този огън дори ако трябва да използва и вещица за целта. Докато облаците буквално висят над главите ни, майка ти е в безопасност. Между другото, извинявайте, че подслушах – добави той. – Исках да разбера дали сте забелязали новата ми брада. – Замълча. – Освен това Лу не е примигвала от половин час.

– Какво? – смръщих се аз.

– Не е примигвала – повтори той и седна на земята до Коко, като вдигна ръка към тила ѝ и започна да го масажира леко. – Нито веднъж. От трийсет минути се взира във витража и мълчи. Много е неприятно. Успя дори да подплаши свещеника.

Безпокойство сви стомаха ми.

– Ти да не ѝ броиш примигванията?

– А ти не ги ли броиш? – Бо изви изумен вежда. – Ами тя е *твоя* жена, или по-скоро близка дама, изгора, както ти изнася да я наричаш. Нещо с нея не е наред, братко.

Вятърът се засилваше. Бялото куче се появи отново до другия край на църквата. Бледо и призрачно. Тихо. Зорко. Аз се опитах да не му обръщам внимание и да се концентрирам върху брат си и неговите глупави наблюдения.

– А ти нямаш никаква брада – казах подразнено и посочих към голата му брадичка, – щом ще изтъкваме очевидното. – Погледнах към Коко, която беше свела глава към коленете си. – Всеки скърби различно.

– Аз ти казвам, че това е нещо повече от *различно*.

– Какво точно намекваш? – озъбих се аз. – Всички знаем, че напоследък тя... се промени. Но си е още Лу.

Неволно погледнах към кучето. То се взираше в мен странно неподвижно. Дори вятърът не рошеше козината му. Изправих се, вдигнах ръка и изсвирих тихо.

– Ей, момче. – Тръгнах към него. Приближих се. То не помръдна. Обърнах се към Бо и Коко. – Тя измисли ли му име?

– Не – каза троснато Бо. – Дори не му е обърнала внимание.

– Вманиачаваш се.

– А ти се правиш на разсеян.

– А ти все пак нямаш брада.

Ръката му се стрелна към голата му брадичка.

– А ти още нямаш...

Спря рязко, защото в този миг се случиха няколко неща. Вятърът се засили рязко, кучето се обърна и изчезна сред дърветата.

Трескав вик разкъса въздуха:

– *Пазете се!*

Гласът бе познат, *много* познат и ужасно не намясто сред дима и сенките. Последва оглушително скърцане на разкъсващ се метал. И всички, ужасени, погледнахме нагоре. Но беше твърде късно.

Статуята на света Магдален се бе отчупила в кръста, вятърът накланяше бюста към Бо и Коко. Коко изпищя и сграбчи Бо, опита се да го издърпа, но краката ѝ...

Хвърлих се напред, избутах падащата статуя настрани и се стоварих тежко, а Коко и Бо бързо отдръпнаха краката си. Времето спря за миг. Бо огледа Коко за наранявания, а тя затвори очи и потрепери със сподавен плач. Аз се смръщих заради болка в хълбока и се опитах да си поема дъх, да седна... да...

Не.

Забравил за болката, бързо се извъртях и скочих на крака, за да посрещна новодошлата.

– Здравей, Рийд – прошепна Сели.

Пребледняла и трепереща, тя стискаше кожена торба до гърдите си. По порцелановата ѝ кожа имаше плитки рани и одрасквания, а подгъвът на полите висеше разпарцаливен. Черна коприна. Тя беше с тази рокля на погребението на Филипа.

– Сели.

Взирах се в нея, не вярвах на очите си. Не можеше да е тук. Не можеше да е избродила пустошта сама, само по копринена рокля и пантофки. Но как иначе да си обясня присъствието ѝ? Тя не се бе появила *случайно* точно в този момент. Трябваше да... трябваше да ни е следвала. *Сели*. Реалността на тази ситуация се стовари върху главата ми и аз я хванах за раменете, като устоях на порива да я разтърся, да я прегърна, да ѝ се скарам. Сърцето бумтеше в ушите ми.

– Какво правиш тук?

Тя се отдръпна, сбърчила нос, и аз отпуснах ръце и отстъпих назад.

– Съжалявам. Не исках да...

– Не си ме наранил. – Очите ѝ, широко отворени, паникьосани, се сведоха към ризата ми. Със закъснение забелязах черната течност там. С метален дъх. Лепкава. Платът бе

залепнал за кожата ми. Смръщих се. – Просто... си покрит с кръв.

Изумен, аз се обърнах и вдигнах ризата си, за да огледам ребрата си. Тъпата болка отстрани бе сигурно заради драската, а не истинска рана.

– Рийд – извика Бо.

Нещо в гласа му ме накара да замръзна. Бавно погледнах накъдето ми сочеше. Към света Магдален, която лежеше в снега.

По бузите на статуята се стичаха кървави сълзи.